

нужда отъ хлѣбъ и топливо, когато сж безъ глави. Човѣкъ страда само отъ главата си!

Кой би запиталъ следъ това, какво да се прави тогава?

— Да изколимъ гяуритѣ! Да ги изколимъ защото сж гяури. Когато нѣмашъ хлѣбъ да ядешъ, ти, ще си натиришъ кучето. А ако кучето ти знае да говори и може да издаде тайната ти — ще го убиешъ. Съ какво сж по-добри гяуритѣ отъ кучетата?

И съсъкътъ се превръща въ ропотъ.

А ропотътъ е наполовина дѣло.

*

Баба Тонка завършва сиромашката си вечеря, На огъня пръщатъ нѣколко съчки и слабиятъ имъ пламъкъ едва освѣтлява месала, на който е паницата ѝ съ гостба. А въ жглитѣ на стаята е тъмно, като орисията на робитѣ. Нѣкакви чудни и страховтни сѣнки се боричкатъ, въртятъ се въ диво хоро, блъскатъ се отъ потона до пода, и падатъ уморени съ догарящитѣ пламъци въ огнището.

Вратата скръцва. Баба Тонка се извърща и скача, като ужиlena. Въ отвора се явява нѣкаква черна фигура, съвсемъ черна и безформена.

Баба Тонка е безстрашна жена, но е готова да писне отъ изненада.

— Шшт! — Черната фигура говори. Тя затваря тихичко вратата и се свива до огъня. Жена е — ханъма. Отмѣта фереджето си, и баба Тонка ахва почудено:

— Сафиде ханъмъ.

— Тихо, бабо, тихо! Ако се научатъ, че съмъ дошла при тебе, ще ме убиятъ.